

-İSTANBUL'U GEZİYORUM-

9

# Şirin

Boğaz Turu'nda



Birsen Ekim Özen



## EN RAHAT HAVAALANI YOLCULUĐUM

Havaalanına doğru gidiyoruz ve ben bu kez trafik tıkanrsa lastik patlasa ya da hiç olmazsa arabanın benzini bitse diye dua etmiyorum. Çünkü o içi plastikten yapılmış uçaklardan birine binip ta bulutların üzerine çıkmak zorunda olan ben değilim. Bu sefer bulutların üzerinden gelecek birilerini karşılamaya gidiyoruz. O yüzden inanılmaz bir rahatlık içindeyim.



Bize taaa Almanya'dan gelecek olan misafirler tam üç kişi; anne, baba ve ufak kızları... Ben daha önce onları hiç görmedim. Bizinkiler onlarla tatil sırasında tanışmışlar. Alman aile, Türkiye'yi çok sevmiş ve Almanya'daki Türk komşularından Türkçe öğrenmiş. Şimdi de bizi ziyarete geliyorlar.

Bunu duyunca beni bir düşünce aldı. Acaba nasıl bir kız? Benim gibi ince zevklere sahip mi? Ya da uçaktan korkuyor mu? Bence o da benim gibi uçağa binmekten hoşlanmıyordur. Çünkü bu kadar büyük bir şeyin bulutların üstüne çıkması çok mantıksız...

Nedense çocuklar anne babalarına göre daha mantıklılar. O yüzden genelde çocuklar uçağa binmekten korkarlar. Aslında küçükken uçağa binmekten korkmazdım. Sonra bir gün mantığım harekete geçti ve tam uçak havalanmadan önce anneme paraşütlerin nerede olduğunu sordum. O sırada hostes abla bir şey olursa can yeleklerini nasıl şişireceğimizi anlatıyordu. Ama bu işte bir tuhafılık vardı. Çünkü gemide değil uçaktaydık. Yani bir terslik olursa yüzmeye değil, kesinlikle uçmaya ihtiyacımız vardı. O zaman paraşütler neredeydi?



Annem bana sanki çok normal bir şeymiş gibi uçakta paraşüt olmadığını söyledi. Çünkü uçaklar çok güvenliymiş. Dünya üzerinde eşek tepmesinden ölenlerin sayısı uçak kazasında ölenlerden çokmuş. Yani uçak kazaları o kadar az olurmuş. Anneme yanıtım çok net oldu:



**Hemen uçaktan  
inmek istiyorum!**



Ama beni dinlemedi tabii ki... Sadece o uçuşta değil hem de. Her seferinde avaz avaz ağlayarak duygularımı dışa vurduğum sonraki uçuşlarda da...



Neyse sonuç olarak şu anda uçağa binmek zorunda olmamanın dayanılmaz hafifliğini yaşıyorum. Hayat bana çok güzel...



## KLASİK BABAM

Arabayı park edip havaalanına girmemiz gerekiyor. Ama babam park konusunda her zamanki gibi biraz uyumsuz... Havaalanının çıkış kapısına park etme isteği kibar polis amca tarafından dört kez reddedilince otoparka girmek zorunda kaldık. Bence babamın buraya girmek istememesinin en büyük sebebi parkın paralı olması... Çünkü tam bilet almak için yavaşlarken fiyat yazan tabelayı gördü.

- Bu ne ya!  
Almanya'dan  
gelenler uçağa bu  
kadar para vermişlerdir.



Annem hemen suratını astı. Babam ne zaman para konusunda söylense annem suratını asar. Ama bu babamın klasik hâli... Pazarda ıspanak satanla da, mağazada kasada duranlarla da daima kıyasıya bir pazarlığa girer. Sanki dünyadaki her şey pahalıymış gibi söylenir durur. O zaman annemle ikimiz hemen babamın yanından uzaklaşırız.

Neyse... Sonunda araba için otoparkta yer aramaya başladık. Çoğu insan babam gibi düşünmüyor herhâlde çünkü park alanında boş yer yok!



- Şuraya bakın!.. Herkes arabasını buraya park etmiş. Kimsenin para sıkıntısı çektiği yok anlaşılır.

Annem sonunda sinirle kaşlarını kaldırdı.

- Bence kimse senin kadar cimrilik yapmıyor.

- Ben cimrilik mi yapıyorum?

- Biraz!

- Ben sadece tasarruflu davranmaya çalışıyorum.

Sonra da babam harcamalarımızı saymaya başladı. Bu dediklerini harcamazsak eve yiyecek almamamız, ayrıca da benim yalın ayak okula gitmem gerekir. Ama annem nedense babama cevap vermedi. O sırada babam bir park yeri buldu ve hemen arabayı park etti.